

QUINTETO ZOAR

Joan Ibáñez, frauta

David Villa, óboe

Antonio Suárez, clarinete

Benjamín Iglesias, trompa

Álex Salgueiro, fagot

Zoar é un conxunto de cámara estable e activo que traballa dende 2009. Medrou á procura dun estilo propio definido pola orixinalidade dos seus proxectos, un fermo compromiso coa nova creación, a colaboración con outros artistas e a realización de proxectos pedagóxicos de calidade con vontade de achegar a súa actividade a todos os públicos.

Entre as colaboracións con outros artistas compre destacar proxectos con Monicreques de Kukas, co escritor Manuel Rivas, ou o beatboxer Carlos Vidal 'Lyto' no proxecto Windbox. No 2014 foron convidados como solistas á Orquestra Gaos e no 2015 ao VinTEsemble.

O interese polo repertorio descoñecido, a recuperación do patrimonio musical esquecido e o compromiso coa nova creación levou ao conxunto a explorar máis aló do repertorio tradicional da música para conxuntos de ventos e a incorporar obras de compositores esquecidos, estreos de obras xa escritas pero nunca interpretadas ou gravadas, como neste caso Alevi dedeler raki masasinda do compositor e pianista turco Fazıl Say, ou The Elephant and the Clown e La Fleur de Cayenne do recoñecido clarinetista Paquito d'Rivera. Ademais teñen estreadas pezas de compositores como Gabriel Bussi, Juan Durán, José Luis Turina, Patrick van Deurzen

así como encargos propias a Xabier Mariño, Óscar Álvarez, Federico Mosquera, Fernando Buide ou Óscar Navarro. A número de arranxos e adaptacións realizados polos propios membros da formación sobrepasa os 30.

Teñen actuado nos principais escenarios galegos (Teatro Colón, o Teatro Rosalía o Centro Agora ou o Palacio da Ópera na Coruña, o Teatro Jofre de Ferrol, o Círculo das Artes de Lugo, o Liceo de Ourense, o CGAC e a Cidade da Cultura en Santiago de Compostela) participando en acontecementos culturais da importancia como a entrega dos Premios da Cultura Galega, en sucesivas edicións das Xornadas de Música Contemporánea de Santiago de Compostela, no LVI Festival de la Ópera de A Coruña, no ciclo Enclave de Cámara de Ourense, no Ciclo de Outono do Museo de Belas Artes da Coruña, no Ciclo de Concertos Benéficos da Real Academia Galega de Belas Artes e nas tempadas das sociedades filharmónicas de Lugo, A Coruña e Vigo. Fóra de Galicia fixeron recitais no país Vasco, Cataluña e Portugal. No 2016 foron finalistas aos III Premios 'Martín Códax' da Música.

Foron convidados conxuntamente como profesores a encontros de orquestras xoves como a Orquestra Clásica de Xove e a Jove Orquestra Nacional de Cataluña así como a diversos cursos de verán.

En 2016 presentaron o seu primeiro cedé "No vento" con música de Juan Durán publicado por Ouvirmos. Veñen presentar no 2017 unha dobre publicación, de cedé e partituras, coa integral da música do compositor betanceiro Carlos López García-Picos.

MECENAS PRINCIPAL

B Sabadell
Fundación

COA COLABORACIÓN DE

Concello de Foz

Concello de Mondoñedo

Concello de Viveiro

Concello de Cervo

Concello de Alfoz

Concello de Lourenzá

APÓIANNOS

Este Festival forma parte de:

fest clásica

QUINTETO ZOAR

22 de agosto - 20:30 h.

Igrexa de San Miguel de Reinante (Barreiros)

X
Festival
Bal
y Gay

Isaac Albéniz (arr. David Villa) - Iberia (1905 - 1909)

A vea folklorística foi omnipresente na música española do século XIX –desde a zarzuela á música de salón–, aínda que se manifestou a miúdo de forma estereotipada e pouco innovadora. A conciencia achega do potencial artístico do folclore chegou só ao finalizar o século, a través do catalán Felip Pedrell, introductor en España da música de Richard Wagner e mestre de discípulos como Albéniz, Granadeiros, Manuel de Falla ou Roberto Gerhard. A suite Iberia do xerundense Isaac Albéniz é un dos fitos máis imponentes deste impulso innovador, tanto pola complexidade da escritura pianística como polo refinamento da propia música, impregnada das novas técnicas harmónicas e texturais do Impresionismo debussyano.

A riqueza e colorido destas pezas animou a numerosos músicos a levalas ao medio orquestral. Maurice Ravel non puido, tras serlle negados os dereitos polos herdeiros do compositor. Este privilexio recaeu en directores de orquestra como Enrique Fernández Arbós e Leopold Stokowski ou –máis tarde– por compositores como Francisco Guerrero e Jesús Rueda. Os arranxos para guitarra e distintas formacións de cámara serviron para iluminar os infinitos pliegues da partitura e os variados rexistros expresivos que a percorren: desde a introspectiva “Evocación” á festiva “Triana”, pasando polo realismo máxico de “O Corpus en Sevilla” e os acentos jondos de “O Albaicín”.

Rafael Fernández de Larrinoa

Programa

Iberia (1905 – 1909)

Isaac Albéniz (arr. David Villa)

Cuaderno 1. Evocación. El Puerto. El Corpus Christi en Sevilla.

Cuaderno 2. Rondeña. Almería. Triana.

Cuaderno 3. El Albaicín. El Polo. Lavapiés.

Cuaderno 4. Málaga. Jerez. Eritaña.

Isaac Albéniz (arr. David Villa) - Iberia (1905 - 1909)

La vena folklorística fue omnipresente en la música española del siglo XIX –desde la zarzuela a la música de salón–, aunque se manifestó a menudo de forma estereotipada y poco innovadora. La conciencia acerca del potencial artístico del folklore llegó solo al finalizar el siglo, a través del catalán Felip Pedrell, introductor en España de la música de Richard Wagner y maestro de discípulos como Albéniz, Granados, Manuel de Falla o Roberto Gerhard. La suite Iberia del gerundense Isaac Albéniz es uno de los hitos más imponentes de este impulso innovador, tanto por la complejidad de la escritura pianística como por el refinamiento de la propia música, impregnada de las novedosas técnicas armónicas y texturales del Impresionismo debussyano.

La riqueza y colorido de estas piezas animó a numerosos músicos a llevarlas al medio orquestral. Maurice Ravel no pudo, tras serle negados los derechos por los herederos del compositor. Este privilegio recayó en directores de orquestra como Enrique Fernández Arbós y Leopold Stokowski o –más tarde– por compositores como Francisco Guerrero y Jesús Rueda. Los arreglos para guitarra y distintas formaciones de cámara han servido para iluminar los infinitos pliegues de la partitura y los variados registros expresivos que la recorren: desde la introspectiva “Evocación” a la festiva “Triana”, pasando por el realismo mágico de “El Corpus en Sevilla” y los acentos jondos de “El Albaicín”.

Rafael Fernández de Larrinoa